

Marcang

Irdatlan, mélybíborszín, lágy tapintású bársonyrózsákat igazgatok a kínai porcelán vázában. Mellettük diszkréten lihegő angol, drótszőrű robotvizslák. Pici, lüktető papírmásészügyük sepegve reszket.

PVC-kézfejemmel megsimítom mindahányat.

Már tudom, a mai este menthetetlenül unalomban fulladozva téblábol majd pirkadatig.

Ekkor kibújik belőlem szörnyeteg-énem, és azt tanácsolja, készítsek mind a rózsákból, mind az ebekből természetazonos, kiadós és fűszeres libamájkrémet, a vázát pedig törjem szét előre megfontolt szándékkal valakinek a buksiján.

Ezt követően megjelenik Agitpop, a nyakörvembe markolva felemel egy percre, és leordít:

– Ez neked unalom? – és egy nagy darab megláncolt lámahúst dob elé: – Marcangolva hancúrozz, rabszolga!

Az ajtó felé indulok.

Agitpop kiesik a szerepéből.

– Hová indultál?

– Nem tudom.

– Csak gyere vissza.

– Kétlem.

– Fájna.

– Nekem is.

Kisomfordálok a konyhába, és az „unalom” szócskát ismételve ki nyitom a gázcsapot, azon morfondírozva, ki nem rabszolga, és ki nem kényszer-hancúrozik valamilyen változatban, aztán volt-nincs, pá, integetek immár a köztes zónából, mely éppoly természetazonos, mint amilyen irdatlan.

De a bársonyrózsáimat, a robotvizsláimat akkor sem adom.